Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Bødtcher, Ludvig

Titel: PROLOG (21. Sept. 1817)

Citation: Bødtcher, Ludvig: ”PROLOG (21. Sept. 1817)”, i Bødtcher, Ludvig: *Samlede Digte*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN , 1940, s. 217. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-boedtcher01-shoot-workid78586/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

PROLOG
(fremsagt i et dramatisk Selskab d. 21. Sept. 1817)

Snart rasler ved vor Fod det gule Blad,
Og Aftensolen kold i Vesten synker;
Den skarpe Nordenvind i Træet klynker,
Der hvor Smaafuglen qviddrede saa glad.
Ei springe vi saa muntre meer i Marken,
Ei vanke vi i Skoven henrykt ene,
Og hvile under Træets svale Grene,
Og ridse kjere Navne ud i Barken.

Thalia! du fra hvem vi rolig nys
Saa trolest kunde bort vor Tanke vende,
For dig nu atter vore Hierter brænde,
O, nægt os ei dit huldе Vinterkys:
Da troe vi end at eie Skovens Bue,
I Fløitens Toner Fuglens Sang vi finder,
Og paa saa mangen blid Venindes Kinder
De tabte Blomster atter vi kan skue.

I Aften offre vi med dristig Haand
Den første Krands, vor første Vintergave;
Den blev ei bunden i Fuldkommenhedens Have,
Modtag den derfor med en venlig Aand:
Da skal vi engang Blomst til Blomst saa føie,
At Offerkrandse kan paa Altret hvile,
Som lokke frem paa Læben glade Smile
Og ømme Taarer af det klare Øie.

STRENGEN

Paa Digterharpen lue mange Strenge,
Forskjellige i Dannelse og Lyd,
Dybt tone nogle, høitidsfuldt og længe
Om hellig Pligt, om Trofasthed og Dyd,
Mens Andre svagt berørt med Sjelens Finger
Om Vid og Munterhed og Glæde klinger –
Ak sjelden heldig er den lykkelige Aand,
Som hele Harpen fører i sin Haand!

Mit Hjerte søgte længe varmt at finde
Den skjulte Vej til Harpens Helligdom,
Men stedse famlede min Aand i Blinde,
I vildsom Taage vankede den om; –
Da saae jeg Lina første Gang i Lunden;
Og see! Een Streng paa Harpen alt var funden;
Den klang om Kjerlighed, og rødmende og glad
Jeg Lina offrede mit første Qvad.

Og aldrig det formørke skal min Glæde,
Om flere Strenge end ej skjenkes mig,
Jeg har jo den, som kan om Lina qvæde.
Jeg har jo den, som gjør mig lykkelig! –
Og Bækkens Bølge med sin hvide Tunge
Skal til det blanke Guld harmonisk sjunge
Og omt skal tone over blomstermilde Eng
Min Linas Navn fra Harpens bedste Streng.